

DuhN 25/5/09

Muziek met badeendjes en rubberen kippen

In het Grand Theatre en in De Oosterpoort in Groningen werd afgelopen weekend De Drie Dagen gehouden. Evenals in de tijd dat De Drie Dagen nog Les Trois Jours heette, had het Groningse jazzfestival ook dit jaar weer een zeer gevarieerd aanbod. Gemene deler in de zes acts was de crossover met popmuziek, die vanuit verschillende invalshoeken werd opgezocht.

Door Illand Pietersma

GRONINGEN ■ Het Groninger jazzfestival De Drie Dagen ging donderdag van start in De Oosterpoort met Polar Bear en Acoustic Ladyland, twee verschillende Londense formaties rond saxofonist Pete Wareham en drummer Sebastian Rochford. De eerste band vormde met fijne hiphop, drum'n'bass en elektronica een fantastische opmaat naar het wervelende optreden van Acoustic Ladyland. De onstuimige punkjazz met de energie van Jimi Hendrix en de rauwheid van The Ex brachten de festivalbezoekers meteen in opmerste staat van opwinding.

De feestelijke stemming werd vrijdag voortgezet door het gelegenheids trio Gut 3. Stemkunstenaar Han Buhrs, drummer Alan Purves en trombonist Johannes Bauer ontmoetten elkaar voor het eerst in een zowel fascinerende als vermakelijke set. Tegenover de poëtische en filosofische teksten van Buhrs stond het creatieve en aanstekelijke spel van Purves. Hij wist uit allerhande speelgoed ritme en muziek te halen, van badeendjes en

*Hoempadeuntje
ontspoorde
in speedjazz*

Curieus was de afsluiter Wumm! Zack! uit Oostenrijk.

Foto: Pepijn van den Broeke

rubberen kippen tot plastic fluitjes met voetpompjes. Bauer zorgde vaak voor de swing en het ritmische houvast.

Bijzonder was het project 'The ghost of Langston Hughes' van de Groninger bassist Floris Vermeulen. Zijn band Electric Barbarian was daarvoor uitgebreid met het Kaas Strijkkwartet. Terwijl twee dj's strijdbare tekstfragmenten van de Amerikaanse dichter Langston Hughes de zaal in slingerden, verzorgden de strijkers met vegen en pizzicato de 'scratches' en 'beats'. Het kwartet had wel uitgeschreven partijen, maar kon die naar eigen in-

zicht inbrengen. Trompettist Bart Maris bouwde met behulp van effecten aan prikkelende tussenlagen. Zo versmolten jazz, hiphop en klassiek in een indrukwekkend monument voor Hughes.

Curieus was de afsluiter Wumm! Zack! uit Oostenrijk. Het kwartet met twee alt-saxen aan het front begon telkens met een volks hoempadeuntje, dat daarna verrassend ontspoorde in funk, reggae of snoeiharde speedjazz. Dat vaste stramien dreigde te verzanden in een gimmick, tot dat Bart Maris en de Groninger tubaïst Goran Krmac zich als gasten bij Wumm! Zack! voegden en er een prachtige, harmonische verdieping ontstond.